Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5824/23
29.11.2023. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Сање Пејовић и Ирене Трифуновић Радуловић, чланова већа, у парници тужиоца "Триглав осигурање" а.д.о. Београд, Милутина Миланковића 7а, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Радоња Сташевић, адвокат из Горњег Милановца, Кнеза Александра 22, ради регреса, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 3275/15 од 30.1.2023. године, у седници одржаној 29.11.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 3275/15 од 30.1.2023. године у побијаном делу става првог изреке, којим је обавезан тужени да тужиоцу, на име регреса, поред износа од 129.627,00 динара са законском затезном каматом, почев од 21.4.2011. године до исплате, исплати и износ од 355.950,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.4.2011. године до исплате, као и у ставу другом изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 3275/15 од 30.1.2023. године. ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име регреса, исплати укупан износ од 485.577,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.4.2011. године до исплате.

Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 34.512,00 динара.

Против наведене пресуде, и то против дела одлуке из става првог изреке (тужени

се не жали на обавезу исплате износа од 129.627,00 динара са каматом, тако да је ожалбени део 355.950,00 динара са каматом) и одлуке о трошковима парничног поступка из става другог изреке тужени је благовремено изјавио жалбу, из свих законских разлога.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаним одредбом члана 386. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС", бр. 72/11, са изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У спроведеном поступку у односу на побијани део пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1,2,3,5,7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се указује у жалби јер је изрека пресуде разумљива, а разлози јасни и непротивречни.

Према утврђеном чињеничном стању, 5.4.2010. године у ... догодила се саобраћајна несрећа у којој су учествовали путничко моторно возило марке "Застава", рег. Озн. ..., чији је власник ББ, а које возило је на дан удеса било осигурано код тужиоца, по полиси осигурања од аутоодговорности ..., којим возилом је управљао тужени и такси возило, марке "VW Golf IV 1.9.SDI", рег. Озн. ..., чији је власник ..., којим је управљао ВВ. Предметну саобраћајну незгоду проузроковао је тужени, који је управљао означеним возилом под дејством алкохола у крви изнад дозвољене границе. У предметној саобраћајној незгоди возач другог означеног возила ВВ је претпео лаке телесне повреде у виду нагњечења поглавине, леве шаке и подлактице и истегнуће врата, услед чега је према налазу и мишљењу лекара цензора правног претходника тужиоца трпео физичке болове јаког интензитета у трајању од 2 дана, средњег интензитета у трајању од 5 дана и слабог интензитета у трајању од 10 дана, као и страх јаког интензитета у моменту удеса, потом средњег интензитета у трајању од 3 дана, те слабог интензитета у трајању од 7 дана. Дана 22.6.2010. године правни претходник тужиоца је исплатио оштећеном ВВ износ од укупно 90.000,00 динара (по 45.000,00 динара за претрљене физичке болове и страх) као неспоран део накнаде нематеријалне штете, а потом су правни претходник тужиоца и оштећени ВВ закључили вансудско поравнање, којим су се споразумели да правни претходник тужиоца исплати оштећеном још 40.000,00 динара на име потпуног намирења по свим видовима нематеријалне и материјалне штете, настале предметном приликом, као и износ од 17.500,00 динарана име накнаде трошкова парничног поступка, у поступку који је вођен пред Основним судом у Чачку-Судска јединица Горњи Милановац П 3732/10, након чега ће оштећени повући тужбу. Решењем Основног суда у Чачку-Судска јединица Горњи Милановац П 3732/10 од 14.2.2011. године тужба тужиоца се сматра повученом. Правни претходник тужиоца је, на основу означеног поравнања, 11.2.2011. године исплатио означеном оштећеном износ од још укупно 57.500,00 динара (20.000,00 динара за претпљене физичке болове, 20.000,00 динара за претрпљени стах и 17.500,00 динара на име трошкова судског спора).

На основу захтева за накнаду материјалне штете оштећеног ... од 10.5. и 12.5.2010. године, означеном оштећеном је правни претходник тужиоца 31.5.2010. године исплатио на име тоталне штете на возилу износ од 129.627,00 динара, а на име

накнаде изгубљене зараде због необављања такси превоза износ од 15.000,00 динара, укупно 144.627,00 динара, а потом на основу закљученог вансудског поравнања од 29.10.2010. године износ од још 193.450,00 динара, од чега износ од 150.000,00 динара на име тоталне штете на возилу и изгубљене зараде, а износ од 43.500,00 динара на име трошкова спора, који је ради накнаде штете наведеног оштећеног вођен пред Привредним судом у Чачку П 554/10, након чега је оштећени повукао тужбу у означеном поступку.

Правни претходник тужиоца се 5.4.2011, 6.4.2011. и 29.4.2011. године регресним захтевима бр. 116572 за износ од 338.077,00 динара (који износ је исплаћен оштећеном ... и регресним захтевом бр. ... за износ од 147.500,00 динара (који износ је исплаћен оштећеном ВВ) обратио туженом за испату укупно 485.577,00 динара, али тужени није исплатио тужиоцу наведени износ.

Према налазу и мишљењу судског вештака машинске струке, према ценама на дан прве исплате оштећеном 31.5.2010. године, висина тоталне штете на предметном оштећеном возилу је износила 269.084,00 динара, те имајући у виду да је правни претходник тужиоца исплатио по том основу износ од 129.627,00 динара, неисплаћени део штете износио је на тај дан 139.457,00 динара, односно 51,83 %. Према ценама на дан друге исплате 11.11.2010. године, висина тоталне штете на предметном возилу износила је 280.585,00 динара, а неисплаћени део штете од 51,83 % је 145.427,00 динара, те како је тог дана оштећеном исплаћено укупно 150.000,00 динара на име накнаде тоталне штете и изгубљене зараде, тужилац је оштећеном исплатио целокупан износ тоталне штете на возилу, па се износ од 4.573,00 динара може сматрати исплатом изгубљене зараде, с тим што је тужилац по основу изгубљене зараде исплатио мање оштећеном 10.427,00 динара, а што није било на штету туженог.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да постоји основ за остваривање регресног захтева од стране тужиоца, а имајући у виду да је тужени управљао моторним возилом под дејством алкохола у крви изнад дозвољене границе, због чега је дошло до губитка права из осигурања, сагласно члану 29. став 1. тачка 4. Закона о обавезном осигурању у саобраћају, па тужилац, сагласно члану 29. став 3. истог закона има према туженом право регреса исплаћене штете оштећенима, и то за износ од 338.077,00 динара (који износ је исплаћен оштећеном ...) и за износ од 147.500,00 динара (који износ је исплаћен на име накнаде штете оштећеном ВВ), односно укупно 485.577,00 динара, због чега је обавезао туженог да тужиоцу исплати износ од 485.577,00 динара, са законском затезном каматом почев од 21.4.2011. године, сагласно опредељеном тужбеном захтеву, иако би тужилац имао право на камату почев од исплате нанкаде штете оштећенима, сагласно члану 29.став 3. наведеног закона.

Разлоге и закључак првостепеног суда прихвата и овај суд, као другостепени.

Жалбени наводи туженог да Трећи основни суд у Београду није био месно надлежан да одлучује у овој парници су неосновани, имајући у виду да је код регресног захтева месно надлежан и суд на чијем подручју тужилац-организација за осигурање има седиште јер је штета настала по извршеној исплати у седишту организације, па имајући у виду да је седиште тужиоца на Новом Београду, надлежан је Трећи основни суд у Београду, саглано члану 44. став 1. и 3. ЗПП и члану 3. тачка 6. Закона о

седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштва.

Супротно жалбеним наводима туженог, тужба је сачињена у складу са чланом 192. став 1. ЗПП и није било места одбачају тужбе.

Неосновани су наводи жалбе којима тужени оспорава утврђено чињенично стање у побијаној пресуди, истичући да тужиалац нема право регреса изнад 129.627,00 динара, те да је неправилно утврђена висина штете, коју су оштећени претпели и тужилац исплатио, због чега је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, имајући у виду да је првостепени суд правилном оценом изведених доказа, те правилном применом одредаба члана 8. ЗПП, правилно и потпуно утврдио да је исплаћена штета оштећенима и то износ од 338.077,00 динара (који износ је исплаћен оштећеном ...) и износ од 147.500,00 динара (који износ је исплаћен на име накнаде штете оштећеном ВВ), односно укупно 485.577,00 динара, при чему је правилно првостепени суд оценио да тужени није доказао, да је штета коју су оштећени, у конкретном случају, претпели мања од досуђеног износа, а на туженом је терет доказивања наведеног, сагласно члану 231. ЗПП.

Жалбени наводи туженог којим оспорава налаз и мишљење вештака, истичући да штета на возилу није правилно утврђена су неосновани, а означени налаз и мишљење, прихвата и овај суд као стручан и аргументован, при чему је вештак јасно утврдио висину материјалне штете на предметном возилу, те објаснио да је висина тоталне штете на возилу, чак и већа од висине коју је тужилац проценио, те да би оштећени ... имао право на накнаду штете у већем износу од оне која је исплаћена, а што би на било на штету туженог, а тужени није предложио извођење доказа новим вештачењем, у смислу члана 231. Закона о парничном поступку, којим би на било који начин оспорио означени налаз и мишљење.

Жалбени наводи туженог да тужилац нема право да од туженог потражује накнаду парничних трошкова из поступака у којима тужени није учествовао су неосновани, а имајући у виду да је правни претходник тужиоца, као осигуравач био дужан да свим оштећенима у предметној саобраћајној незгоди накнади штету коју су претпели, укључујући и трошкове судских спорова, који су вођени, ради накнаде те штете, а што је правни претходник тужиоца, у конкретном случају, и учинио, па с обзиром на губитак права из осигурања, тужилац има право да се од туженог регресира за наведене трошкове, сагласно члану 29. став 3. Закона о обавезном осигурању у саобраћају.

Суд је ценио и остале наводе из жалбе туженог, али сматра да су без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, па их није посебно ни образлагао.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, иако би правилном применом одредаба члана 153, 154. и 163. ЗПП и Таксеној тарифи Закона о судским таксама тужилац имао право на накнаду трошкова поступка у већем износу од досуђеног, али с обзиром да тужилац није изјавио жалбу, одлука о трошковима парничног поступка није могла бити преиначена на штету туженог, с обзиром да је само тужени изјавио жалбу, саглано члану 395. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Како тужени није успео у жалбеном поступку, захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен је као неоснован, применом члана 165. став 1. ЗПП и одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа-судија
Меланија Сантовац,ср.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић